

โต๊ะ ลา และไม้เท้าวิเศษ

ในกาลครั้งหนึ่งในเมือง ๆ หนึ่งซึ่งไม่ใหญ่นัก มีช่างตัดเสื้ออาศัยอยู่พร้อมด้วยภรรยาและลูกชายสามคน ลูกทั้งสามต่างก็มีชื่อเรียกเหมือนเด็กอื่น ๆ แต่พ่อและแม่ก็เรียกชื่อเล่นว่า เจ้าพอม เจ้าอ้วน และเจ้าโง่ เมื่อโตขึ้น พอมออกฝึกงานกับช่างไม้ อ้วนออกไปฝึกงานในโรงเลื่อย และโง่ไปเรียนวิชาวาดเขียน

หลังจากที่สำเร็จการฝึกงานแล้วพอมก็กลับมายังบ้าน พ่อส่งเขาออกไปผจญภัยในโลกกว้างด้วยตัวของเขาเอง เพื่อที่จะได้เห็นประเทศต่าง ๆ และได้รู้จักคนต่างชาติด้วย เขาลาพ่อแม่พี่น้อง แล้วออกเดินทาง เขาเดินไปเรื่อย ๆ แต่ก็หาที่ทำงานไม่ได้ ไม่มีใครต้องการช่างไม้เลย เงินจำนวนเล็กน้อยที่เขามีสำหรับการเดินทางก็หมด พอมก็เป็นนายพอมคนเศร้าเดินคอดกต๋อไป ในที่สุดเขาเดินทางมาถึงป่าที่เงียบสงัดและสวยงามแห่งหนึ่ง และในป่าแห่งนี้เองพอมได้พบกับชายคนหนึ่งมีรูปร่างเล็ก โบกมือทักทายเขาและพูดว่า

"เป็นไง... พ่อหนุ่มไปไหนมา ? ทำไมหน้าตาดูเศร้าอย่างนั้นล่ะ เกิดอะไรขึ้นรี ?"

"ผมไม่มีงานทำครับ" พอมตอบตามความจริง "ผมก็ไม่สบายใจแต่นั้นแหละครับ ผมเดินทางมาไกลจนเดี๋ยวนี้เงินเกือบหมดกระเป๋าแล้ว"

"เธอทำอะไรเป็นบ้างล่ะ ?" ชายร่างเล็กถาม

"ผมเป็นช่างไม้ครับ" พอมตอบ

"ดี ตามมาซิฉันมีงานให้เธอทำ" ชายร่างเล็กบอก "ฉันอาศัยอยู่ในป่าตามฉันทาจะให้ดูทุกอย่างในป่านี้"

ไม่เกินร้อยเมตร มีบ้านเล็ก ๆ สีเขียวตั้งอยู่ มีต้นไม้เล็ก ๆ เป็นรั้วอยู่ล้อมรอบ และทางเข้ามีต้นสนสูงใหญ่อยู่สองข้าง ชายร่างเล็กพาพอมเข้าไปในบ้าน และเมื่อพอมเดินเข้าไปในห้อง เขาก็สัมผัสความทุกข์ของเขาจนหมดสิ้น

"ขอต้อนรับจ้ะ" มีเสียงพูดดังมาจากเตาไฟ หญิงแก่ร่างเล็กคนหนึ่งก็ก้าวเข้ามาหา และช่วยถอดเอาข่ามสะพายหลังของเขาออก นายใหม่ของผมนั่งคุยกับเขา ตลอดเย็นนั้น หญิงแก่ร่างเล็กก็ช่วยหาอาหาร พร้อมทั้งน้ำดื่ม

พอมทำงานอย่างมีความสุข งานมีไม่มากนัก แต่พอมก็ขยันขันแข็งและประพฤติตัวดีจนไม่มีที่ติ หลายเดือนผ่านไป นายจ้างพูดกับพอมว่า

"นี่แน่ะพอม ฉันไม่อยากจะบอกเธอเลยว่าคุณไม่มีงานให้เธอทำอีกแล้ว แต่ฉันก็จำเป็นต้องบอกให้เธอรู้ล่วงหน้า เงินก็ไม่มีให้สำหรับงานที่เธอทำไปแล้ว แต่ฉันก็มีซองรางวัลอย่างหนึ่งที่มีค่ายิ่งกว่าเงินทองเสียอีก" แล้วนายจ้างก็ยกโต๊ะเล็ก ๆ ตัวหนึ่งขึ้นมาแล้วบอกว่า "เมื่อเวลาที่เธออยากกินอาหารหรือดื่มอะไรก็ตาม จงตั้งโต๊ะตัวนี้ขึ้นแล้วพูดตั้งสามครั้ง "โต๊ะวิเศษ ๆ จัดของให้ด้วย" เธอก็จะได้อาหารและเครื่องดื่มตามที่ต้องการ ขอให้เจ้าโชคดี "

พอมไม่อยากจะจากไปเลย แต่ก็ต้องลาด้วยความเศร้าเสียใจ เขาขอบคุณนายจ้างที่ได้ให้โต๊ะวิเศษ เขาชอบมันมาก แล้วพอมก็ออกเดินทางกลับบ้าน ระหว่างทางเขาคิดหน้าสำหรับาญด้วยอาหารจากโต๊ะวิเศษ ทุกครั้งที่เขากล่าวมนต์อันศักดิ์สิทธิ์นั้น เขาจะได้ทุกอย่างที่เขาต้องการ เป็นต้นว่าอาหาร และเครื่องดื่มอย่างดีเลิศ จนชาวมลิวันแต่ทำด้วยเงินรวมทั้งโต๊ะก็มีผ้าสีขาวปุยไว้ พอมระมัดระวังรักษาโต๊ะเล็ก ๆ ตัวนี้ อย่างดีที่สุด

เมื่อเดินทางมาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง เจ้าของโรงแรมแปลกใจที่พอมไม่สั่งอาหารเลย ก็แอบดูตามช่องประตู จึงได้เห็นความวิเศษของโต๊ะตัวนั้น เมื่อได้เวลานอน พอมเอาโต๊ะมาฝากใส่ตู้ของโรงแรมไว้ แล้วบอกเจ้าของโรงแรมว่าเป็นของมีค่ามาก ขอให้เก็บไว้ให้ เจ้าของโรงแรมรีบรับฝากทันที และในทันทีนั้นก็หาประโยชน์ใส่ตัวเอง โดยการสั่งให้โต๊ะวิเศษนำอาหารอย่างดีมาให้ พร้อมทั้งคิดว่าทำอย่างไรจึงจะได้โต๊ะนี้มาเป็นของตัวเอง เขาคิดได้ว่าเขามีโต๊ะแบบนี้อยู่ตัวหนึ่ง ซึ่งมันเหมือนกันมากจะต่างกันก็ตรงที่มันไม่วิเศษเท่านั้น ในวันรุ่งขึ้น เขาก็นำโต๊ะปลอมมาคืนให้พอมที่ห้อง หลังจากเอาโต๊ะวิเศษไปซ่อนไว้อย่างดีแล้ว พอมไม่คิดสงสัยอะไร เขารับโต๊ะปลอมมาแล้วก็ออกเดินทางต่อไป

เมื่อมาถึงบ้าน พอมก็ตรงเข้ากอดพ่อแม่อย่างดีใจ แล้วก็เล่าเรื่องโต๊ะวิเศษที่เขา นำกลับมา พ่อว่ามันเป็นเรื่องน่าประหลาดมาก และค่อนข้างจะไม่เชื่อเสียด้วย พอมจึงเอาโต๊ะมาวางแล้วสั่ง

"โต๊ะวิเศษ ๆ จัดของให้ด้วย" เมื่อสั่งครบสามครั้ง โต๊ะตัวนั้นก็ไม่ได้แสดงอะไรออกมาเลย ทางตัดเส้นจึงพูดขึ้นว่า

"ลูกจะพยายามจะหลอกพ่อของเจ้ารึ ? แล้วนี่กลับมาโดยไม่ได้อะไร ทั้ง ๆ ที่ไปเสียตั้งนานอย่างนั้นหรือ ? "

ผมไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไรถูก เขานึกไม่ออกว่าทำไมคำสั่งจึงไม่ศักดิ์สิทธิ์เสียแล้ว แต่ไม่ว่าเหตุผลจะเป็นอย่างไรก็ตาม ผมก็เริ่มต้นทำมาหากินเพื่อเลี้ยงท้องของตัวเองต่อไป

อ้วนก็ออกเดินทางเหมือนกัน หลังจากเขาสำเร็จการฝึกงานที่โรงเลื่อยแล้ว เขาก็ต้องการที่จะออกไปผจญกับโลกกว้างตามลำพังเหมือนกัน เขาเลือกเส้นทางเดียวกับพี่ชาย และได้ประสบการณ์แบบเดียวกัน คือ เมื่อมาถึงป่าอ้วนก็ได้พบชายร่างเล็กคนหนึ่ง และได้งานทำอีก จะแตกต่างกันก็แต่ที่บ้านหลังนั้นเป็นโรงเลื่อยไปแล้ว หลังจากที่อ้วนทำงานได้ระยะหนึ่งอย่างเป็นสุข และทำทุกอย่างเพื่อทำให้นายจ้างพอใจ ต่อมานายจ้างก็บอกเลิกจ้างเพราะไม่มีงานให้ทำ และเมื่อจะจากกัน เขาก็ได้รับลาตัวงามตัวหนึ่งเป็นของรางวัลจากนายจ้าง

"จงรับลาตัวนี้เป็นของขวัญแห่งการจากกัน จันทให้เงินเป็นค่าจ้างแก่เธอไม่ได้ ลาตัวนี้จะใช้ได้ดียิ่งกว่าเงินหรือทอง เมื่อเธอพูดว่า "เจ้าลา ยึดคอออก !" มันก็จะจามเป็นเหรียญทองออกมาทันที" นายจ้างพูด

เช่นเดียวกับผมที่สั่งโต๊ะวิเศษบ่อย ๆ อ้วนก็ทำเช่นนั้นเขาชอบเรียก "เจ้าลา ยึดคอออก" และทุก ๆ ครั้งลาจะยึดคอ และจามออกมาเป็นเหรียญทองกลิ้งลงมาเป็นสาย ลูกของช่างตัดเสื้อฟังแล้วรู้สึกว่ามันไพเราะเพราะหุอะไรเช่นนั้น

เมื่อเดินทางกลับบ้าน อ้วนก็มาพักที่โรงแรมซึ่งเจ้าของโรงแรมเจ้าเล่ห์ได้ขโมยโต๊ะวิเศษของพี่ชายของเขาไปแล้ว อ้วนสั่งอาหารอย่างดีที่สุด แล้วยังเป็นเจ้ามือเลี้ยงอาหารแก่คนอื่น ๆ ในโรงแรมด้วย และเมื่อเจ้าของโรงแรมมาเก็บเงินค่าอาหาร

"รอเดี๋ยว จันทจะไปเอาเงินมาให้" แล้วเขาก็สะบัดเอาผ้าปูโต๊ะผืนหนึ่งออกไปที่คอกม้า และกี่ปู่ผ้าลงตรงหน้าลาที่ยืนอยู่บนกองหญ้าพร้อมทั้งสั่งว่า

"เจ้าลา... ยึดคอออก !" ลาก็ยึดคอออก และจามเอาเหรียญทองไหลออกมาดังกริ่งกริ่งลงไปยังผ้าปูโต๊ะผืนนั้น เจ้าของโรงแรมเห็นและได้ยินทุกอย่างที่เกิดขึ้น

วันรุ่งขึ้น อ้วนตื่นสาย เมื่อรับประทานอาหารเช้าแล้ว เขาก็ตรงไปที่คอกม้าเพื่อเอาลาออก เขาไม่รู้ว่า ลายที่ยืนอยู่ไม่ใช่ลาตัวเดิม เขาซึ่งลากับบ้านอย่างร่าเริง เพราะรู้ว่าใกล้จะถึงบ้านอยู่แล้ว เมื่อถึงบ้านอ้วนไม่รอช้าที่จะบอกพ่อถึงความวิเศษของลาของเขาให้ฟัง ทุก ๆ คนเข้าไปยืนล้อมรอบลาเพื่อดูความวิเศษของทองมัน

"เจ้าลา... ยึดคอออก" แต่ลาก็ไม่ได้ปลั่งงละไรสักกษาเลย แม้แต่จะจามสักนิดเพื่อให้เหรียญทองไหลออกมา อ้วนรู้หิวเขาหิวมาก และรู้สึกโศกเศร้า เขาเอาไม้มา

ดี แต่ลา ก็ไม่ได้จามหรือขี้กามออกมาให้เลย ในที่สุดอ้วนก็ต้องกลับไปทำอาชีพเดิม
ในโรงเลื่อย ทั้ง ๆ ที่เขาเคยฝันเอาไว้ว่า เขาจะไม่แตะต้องมันอีกเลย

หลายปีผ่านไป โจ่งซึ่งเป็นลูกชายคนสุดท้ายต้องเรียนการวาดเขียนจบและกลับบ้าน
บ้าน โจ่งเป็นเด็กหนุ่มที่รูปร่างดี คราวนี้ก็ เป็นคราวของเขาที่ต้องออกจากบ้านไปผจญภัย
ตามลำพัง เขาเลือกเส้นทางเดียวกันกับพี่ชายทั้งสอง เพราะอยากพบชายร่างเล็ก ผู้ซึ่ง
พี่ชายทั้งสองเล่าให้ฟังว่า เป็นคนใจดี ฉลาด และมีของดีพิเศษหลายอย่างคอยให้ เมื่อ
เขามาถึงป่าแห่งเดียวกัน เขาก็ได้พบชายร่างเล็กคนนั้น แล้วโจ่งก็ได้งานทำ

โจ่งทำงานอย่างถูกระเบียบ แต่ไม่หนักนัก เมื่อทำงานได้หลายเดือน ชาย
ร่างเล็กก็บอกอย่างเดียวกับที่เคยบอกพี่ชายทั้งสองของเขาว่า

"พ่อหนุ่ม ฉันไม่มีงานให้เธอทำแล้ว และไม่อยากจะเก็บเธอไว้อีกเลย
ต้องบอกกล่าวให้เธอรู้ล่วงหน้า ฉันอยากจะให้ของดี ๆ แก่เธอ เหมือนกับที่ฉันได้ให้
แก่พี่ทั้งสองของเธอไปแล้ว แต่จะให้อะไรดี เมื่อเธอถูกเรียกชื่อว่าโจ่งแม่แต่พี่เธอ
นายผอมกับนายอ้วน ยังเอาของดี ๆ ไปทำขายได้เพราะความโง่งของเธอ แล้วกับ
เธอจะเกิดอะไรขึ้น เอนี่ไปดีกว่า คุณนี้อาจจะช่วยเธอได้มาก เธอเพียงแต่พูดว่า
"ไม้เท้าจงออกมาจากถุง !" ไม้เท้าก็จะออกมาต่อสู้ให้เธอมันจะดีไป ๆ จนกว่า
เธอจะบอกว่า "ไม้เท้ากลับเข้ามาในถุง"

นักวาดเขียนหนุ่ม ตอบขอบคุณชายร่างเล็กอย่างสุภาพ สะพายถุงขึ้นบ่า
แล้วก็เดินทางกลับบ้าน เขาไม่ต้องใช้ไม้เท้าเป็นเวลานาน เพราะถ้าหากมีใคร
สักคนเดินผิวปากไปพลางอย่างมีความสุขอย่างเขา ก็คงจะไม่มีใครอยากจะมาก่อ
เรื่องให้เดือดร้อน นอกจากว่านาน ๆ ครั้งที่จะมีสุนัขตามหมู่บ้านวิ่งออกมาเห่า
และไล่เขา เขาก็ใช้ไม้เท้าในถุงนี้แหละเป็นอาวุธ ไล่สุนัขไป

ในที่สุดโจ่งเดินทางมาถึงโรงแรมที่พี่ชายทั้งสองของเขาต้องเสียของ
วิเศษ

ไป เจ้าของโรงแรมเดี่ยวนั้นมีชีวิตอยู่สุขสำราญ แต่ก็ยังไม่หายโศกคอยหาโอกาส
ที่จะขโมยสิ่งของจากผู้อยู่พักอยู่เสมอ

ก่อนเข้านอน โจ่งได้ฝากถุงไว้กับเจ้าของโรงแรมและสั่งว่าให้ระวังของ
อันมีค่านี้ไว้ด้วย และอย่าได้พูดว่า "ไม้เท้า...ออกมาจากถุง !" เป็นอันขาด

เพราะควรจะรู้เสียด้วยว่าของในถุงมีคุณสมบัติที่แปลกประหลาดที่จะทำให้เกิดผลมากมายแก่คนที่พูดอย่างนั้น

เจ้าของโรงแรมถึงแม้ได้ประโยชน์มากมายจากโต๊ะพิเศษและลาพิเศษที่เขาขโมยมา แต่ก็ยังคิดอยากได้ของวิเศษอีกสักอย่างหนึ่งที่จะทำประโยชน์ให้เขาได้ เมื่อโง่กลับขึ้นไปชั้นบนแล้ว เจ้าของโรงแรมซึ่งกำลังคอยอย่างใจเต้น รีบร้องทันทีว่า

"ไม้เท้า... ออกมาจากถุง !" ทันใดนั้น ไม้เท้าก็ออกมาจากถุง ตรงเข้าดีเจ้าของโรงแรมจนเขียวไปทั้งตัว เขาได้แต่ตะโกนร้องขอความช่วยเหลืออย่างน่าสงสารและวิ่งขึ้นไปหานักวาดเขียน

"สมน้ำหน้าแก่แล้ว" โง่พูดขึ้น "ฉันขอบอกว่าแก่นี่แหละที่ขโมยเอาโต๊ะพิเศษและลาพิเศษของพี่ฉันไป"

เจ้าของโรงแรมยิ่งส่งเสียงโอดครวญ ร้องบอกว่า

"เร็ว ช่วยฉันที มันจะฆ่าฉันตาย ฉันจะคืนให้หมดโต๊ะและลาพิเศษ เร็วเข้า ฉันจะอยู่ตายแล้ว"

นักวาดเขียนก็เรียกไม้เท้าว่า "ไม้เท้า กลับเข้ามาในถุง" ซึ่งไม้เท้าก็ทำตาม เจ้าของโรงแรมดีใจที่รอดตายมาได้ พร้อมทั้งคืนโต๊ะและลาพิเศษให้โง่ทันที โง่ก็รวบรวมมัดของวางบนหลังลาแล้วเดินทางกลับบ้าน

พี่ชายทั้งสองคนของโง่ดีใจอย่างที่สุดเมื่อได้ของวิเศษกลับคืนมาได้ดังเดิม คนที่เขาควรจะขอบใจก็คือน้องชายที่เขาเรียกว่าโง่ ผู้ซึ่งได้พิสูจน์ตัวเองแล้วว่าฉลาดเฉียบแหลมกว่าเขาทั้งสองเสียอีก

กำเนิดเรื่อง

ตัวละครที่สำคัญ

เวลา

สถานที่

1. ช่างตัดเสื้อ

เวลาใดก็ได้

ในเมือง ๆ หนึ่ง

2. เจ้าจอม

3. เจ้าอ้วน

4. เจ้าโง่

5. เจ้าของโรงแหม

เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

ลูกชายช่างตัดเสื้อสามคนได้ออกไปผจญภัยในต่างถิ่น ทุกคนจะได้ของวิเศษติดตัวมา แต่ลูกทอมร โดรมีสารคนโตได้รับโศกนาฏกรรม คนที่สองได้รับลาวาวิเศษเป็นของขวัญ ส่วนคนสุดท้ายได้รับไม้เท้าวิเศษ

การจบเรื่อง

ลูกชายช่างตัดเสื้อที่ชื่อเจ้าโง่สามารถช่วยหญิงสาวทั้งสองของเขาได้ โดยที่เขาสามารถจับทอมรที่ขโมยของวิเศษไป ส่วนเจ้าของโรงแหมผู้โง่กลับมากได้รับความเจ็บปวดจากการถูกไม้เท้าวิเศษตี

คติธรรมสอนใจ

ความโง่แก่มากจะทำให้ตัวเองได้รับความเดือดร้อน

เรื่องโต้ะ ลา และไม้เท้าวิเศษ

เนื้อเรื่องที่ไม่มีการจัดสิ่งช่วยเสริม
ความคิดรวบยอด

คำชี้แจง

1. เมื่อนักเรียนได้รับเนื้อเรื่องไปแล้ว นักเรียนอย่าเพิ่งอ่านให้นักเรียนรอนิ่งคำสั่งจากครู
2. ให้นักเรียนอ่านคำชี้แจงให้เข้าใจหากไม่เข้าใจ โปรดยกมือถามทันที
3. เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องแล้วพยายามทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่านให้ดีที่สุด
4. ใช้เวลาในการอ่าน 25 นาที
5. หากนักเรียนอ่านจบก่อนเวลาที่กำหนด ให้นักเรียนอ่านทบทวนจนกว่าจะหมดเวลา
6. หากครูบอกว่า " หมดเวลา " ให้นักเรียนส่งเนื้อเรื่องที่อ่านทันที

โต๊ะ ลา และไม้เท้าวิเศษ

ในกาลครั้งหนึ่งในเมือง ๆ หนึ่งซึ่งไม่ใหญ่นัก มีช่างตัดเสื้ออาศัยอยู่พร้อมด้วยภรรยาและลูกชายสามคน ลูกทั้งสามต่างก็มีชื่อเรียกเหมือนเด็กอื่น ๆ แต่พ่อและแม่ก็เรียกชื่อเล่นว่า เจ้าผอม เจ้าอ้วน และเจ้าโง่ เมื่อโตขึ้น ผอมออกฝึกงานกับช่างไม้ อ้วนออกไปฝึกงานในโรงเลื่อย และโง่ไปเรียนวิชาวาดเขียน

หลังจากที่สำเร็จการฝึกงานแล้วผอมก็กลับมาที่บ้าน พ่อส่งเขาออกไปผจญภัยในโลกกว้างด้วยตัวของเขาเอง เพื่อที่จะได้เห็นประเทศต่าง ๆ และได้รู้จักคนต่างชาติด้วย เขาลาพ่อแม่พี่น้อง แล้วออกเดินทาง เขาเดินไปเรื่อย ๆ แต่ก็หาที่ทำงานไม่ได้ ไม่มีใครต้องการช่างไม้เลย เงินจำนวนเล็กน้อยที่เขามีสำหรับการเดินทางก็หมด ผอมก็เป็นนายผอมคนเสีราเดินคอตกต่อไป ในที่สุดเขาเดินทางมาถึงป่าที่เขียวสอาดและสวยงามแห่งหนึ่ง และในป่าแห่งนี้เองผอมได้พบกับชายคนหนึ่งมีรูปร่างเล็ก โบกมือทักทายเขาและพูดว่า

"เป็นไง... พ่อหนุ่มไปไหนมา ? ทำไมหน้าตาคุณเศร้าอย่างนั้นล่ะ เกิดอะไรขึ้นรี ?"

"ผมไม่มีงานทำครับ" ผอมตอบตามความจริง "ผมก็ไม่สบายใจแค่นั้นแหละครับ ผมเดินทางมาไกลจนเดี๋ยวนี้เงินเกือบหมดกระเป๋าแล้ว"

"เธอทำอะไรเป็นบ้างล่ะ ?" ชายร่างเล็กถาม

"ผมเป็นช่างไม้ครับ" ผอมตอบ

"ดี ตามมาซิฉันมีงานให้เธอทำ" ชายร่างเล็กบอก "ฉันอาศัยอยู่ในป่าตามถ้ำมาจะให้ดูทุกอย่างในป่านี้"

ไม้เกินร้อยเมตร มีบ้านเล็ก ๆ สีเขียวตั้งอยู่ มีต้นไม้เล็ก ๆ เป็นรั้วอยู่ล้อมรอบ และทางเข้ามีต้นสนสูงใหญ่อยู่สองข้าง ชายร่างเล็กพาผอมเข้าไปในบ้าน และเมื่อผอมเดินเข้าไปในห้อง เขาก็สัมผัสความทุกข์ของเขาจนหมดสิ้น

"ขอต้อนรับจ๊ะ" มีเสียงพูดดังมาจากเตาไฟ หญิงแก่ร่างเล็กคนหนึ่งก็ก้าวเข้ามาหา และช่วยถอดเอาข่ามสะพายหลังของเขาออก นายใหม่ของผมนั่งคุยกับเขาตลอดเย็นนั้น หญิงแก่ร่างเล็กก็ช่วยหาอาหาร พร้อมทั้งน้ำดื่ม

ผอมทำงานอย่างมีความสุข งานมีไม่มากนัก แต่ผอมก็ขยันขันแข็งและประพฤติตัวดีจนไม่มีที่ติ หลายเดือนผ่านไป นายจ้างพูดกับผอมว่า

"นี่แน่ะพอม ฉันไม่อยากจะบอกเธอเลยว่าฉันไม่มีงานให้เธอทำอีกแล้ว แต่ฉันก็จำเป็นต้องบอกให้เธอรู้ล่วงหน้า เงินก็ไม่มีให้สำหรับงานที่เธอทำไปแล้ว แต่ฉันก็มีทองรางวัลอย่างหนึ่งที่มีค่ายิ่งกว่าเงินทองเสียอีก" แล้วนายจ้างก็ยกโต๊ะเล็ก ๆ ตัวหนึ่งขึ้นมาแล้วบอกว่า "เมื่อเวลาที่เธออยากกินอาหารหรือดื่มอะไรก็ตาม จงตั้งโต๊ะตัวนั้นขึ้นแล้วพูดดังนี้สามครั้ง "โต๊ะวิเศษ ๆ จัดของให้ด้วย" เธอก็จะได้อาหารและเครื่องดื่มตามที่ต้องการ ขอให้เจ้าโชคดี "

พอมไม่อยากจะจากไปเลย แต่ก็ต้องลาด้วยความเสีใจเสียใจ เขาขอบคุณนายจ้างที่ได้ให้โต๊ะวิเศษ เขาชอบมันมาก แล้วพอมก็ออกเดินทางกลับบ้าน ระหว่างทางเขาอึ้งหน้าสำราญด้วยอาหารจากโต๊ะวิเศษ ทุกครั้งที่เขากล่าวมนต์อันศักดิ์สิทธิ์นั้น เขาจะได้ทุกอย่างที่เขาต้องการ เป็นต้นว่าอาหาร และเครื่องดื่มอย่างดีเลิศ จนสามวันแต่ทำด้วยเงินรวมทั้งโต๊ะก็มีผ้าสีขาวปุยไว้ พอมระมัดระวังรักษาโต๊ะเล็ก ๆ ตัวนี้ อย่างดีที่สุด

เมื่อเดินทางมาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง เจ้าของโรงแรมแปลกใจที่พอมไม่สั่งอาหารเลย ก็แอบดูตามช่องประตู จึงได้เห็นความวิเศษของโต๊ะตัวนั้น เมื่อได้เวลานอน พอมเอาโต๊ะมาฝากใส่ตู้ของโรงแรมไว้ แล้วบอกเจ้าของโรงแรมว่าเป็นของมีค่ามาก ขอให้เก็บไว้ให้ เจ้าของโรงแรมรีบรับฝากทันที และในทันทีนั้นก็หาประโยชน์ใส่ตัวเอง โดยการสั่งให้โต๊ะวิเศษนำอาหารอย่างดีมาให้ พร้อมทั้งคิดว่าทำอย่างไรจึงจะได้โต๊ะนี้มาเป็นของตัวเอง เขาคิดได้ว่าเขามีโต๊ะแบบนี้อยู่ตัวหนึ่ง ซึ่งมันเหมือนกันมากจะต่างกันก็ตรงที่มันไม่วิเศษเท่านั้น ในวันรุ่งขึ้น เขาก็นำโต๊ะปลอมมาคืนให้พอมที่ห้อง หลังจากเอาโต๊ะวิเศษไปซ่อนไว้อย่างดีแล้ว พอมไม่คิดสงสัยอะไร เขารับโต๊ะปลอมมาแล้วก็ออกเดินทางต่อไป

เมื่อมาถึงบ้าน พอมก็ตรงเข้ากอดพ่อแม่อย่างดีใจ แล้วก็เล่าเรื่องโต๊ะวิเศษที่เขานำกลับมา พ่อว่ามันเป็นเรื่องน่าประหลาดมาก และค่อนข้างจะไม่เชื่อเสียด้วย พอมจึงเอาโต๊ะมาวางแล้วสั่ง

"โต๊ะวิเศษ ๆ จัดของให้ด้วย" เมื่อสั่งครบสามครั้ง โต๊ะตัวนั้นก็ไม่ได้แสดงอะไรออกมาเลย ช่างตัดเสื้อจึงพูดขึ้นว่า

"ลูกจะพยายามจะหลอกพ่อของเจ้ารึ ? แล้วนี่กลับมาโดยไม่ได้อะไร ทั้ง ๆ ที่ไปเสียตั้งนานอย่างนั้นหรือ ? "

ผมไม่รู้จะตอบอย่างไรถูก เขานึกไม่ออกว่าทำไมคำสั่งจึงไม่ศักดิ์สิทธิ์เสียแล้ว แต่ไม่ว่าเหตุผลจะเป็นอย่างไรก็ตาม ผมก็เริ่มต้นทำมาหากินเพื่อเลี้ยงท้องของตัวเองต่อไป

อ้วนก็ออกเดินทางเหมือนกัน หลังจากเขาสำเร็จการฝึกงานที่โรงเลื่อยแล้ว เขาก็ต้องการที่จะออกไปผจญกับโลกกว้างตามลำพังเหมือนกัน เขาเลือกเส้นทางเดียวกับพี่ชาย และได้ประสบการณ์แบบเดียวกัน คือ เมื่อมาถึงป่าอ้วนก็ได้พบชายร่างเล็กคนหนึ่ง และได้งานทำอีก จะแตกต่างกันก็แต่ที่บ้านหลังนั้นเป็นโรงเลื่อยไปแล้ว หลังจากที่อ้วนทำงานได้ระยะหนึ่งอย่าง เป็นสุข และทำทุกอย่างเพื่อทำให้นายจ้างพอใจ ต่อมานายจ้างก็บอกเลิกจ้างเพราะไม่มีงานให้ทำ และเมื่อจะจากกันเขาก็ได้รับลาตัวงามตัวหนึ่งเป็นของรางวัลจากนายจ้าง

"จงรับลาตัวนี้เป็นของขวัญแห่งการจากกัน ฉันให้เงินเป็นค่าจ้างแก่เธอไม่ได้ ลาตัวนี้จะใช้ได้ยิ่งกว่าเงินหรือทอง เมื่อเธอพูดว่า "เจ้าลา ยืดคอออก !" มันก็จะจามเป็นเหรียญทองออกมาทันที" นายจ้างพูด

เช่นเดียวกันกับผมที่สิ่งโตะวิเศษบ่อย ๆ อ้วนก็ทำเช่นนั้น เขาชอบเรียก "เจ้าลา ยืดคอออก" และทุก ๆ ครั้งลาจะยืดคอ และจามออกมาเป็นเหรียญทองกลิ้งลงมาเป็นสาย ลูกของช่างตัดเสื้อฟังแล้วรู้สึกว่ามันไพเราะเพราะหูอะไรเช่นนั้น

เมื่อเดินทางกลับบ้าน อ้วนก็มาพักที่โรงแรมซึ่งเจ้าของโรงแรมเจ้าเล่ห์ได้ขโมยโตะวิเศษของพี่ชายของเขาไปแล้ว อ้วนสั่งอาหารอย่างดีที่สุด แล้วยังเป็นเจ้าของเลี้ยงอาหารแก่คนอื่น ๆ ในโรงแรมด้วย และเมื่อเจ้าของโรงแรมมาเก็บเงินค่าอาหาร

"รอเดี๋ยว ฉันจะไปเอาเงินมาให้" แล้วเขาก็สะบัดเอาผ้าปูโตะผืนหนึ่งออกไปที่คอกม้า และก็ปูผ้าลงตรงหน้าลาที่ยืนอยู่บนกองหญ้าพร้อมทั้งสั่งว่า

"เจ้าลา... ยืดคอออก !" ลาก็ยืดคอออก และจามเอาเหรียญทองไหลออกม้างกิ้งกิ้งลงไปยังผ้าปูโตะผืนนั้น เจ้าของโรงแรมเห็นและได้ขืนทุกอย่างที่เกิดขึ้น

วันรุ่งขึ้น อ้วนตื่นสาย เมื่อรับประทานอาหารเช้าแล้ว เขาก็ตรงไปที่คอกม้าเพื่อเอาลาออก เขาไม่รู้ว่า ลายี่ยืนอยู่ไม่ใช่ลาตัวเดิม เขาที่ลากลับบ้านอย่างร่าเริง เพราะรู้ว่าใกล้จะถึงบ้านอยู่แล้ว เมื่อถึงบ้านอ้วนไม่รอช้าที่จะบอกพ่อถึงความพิเศษของลาของเขาให้ฟัง ทุก ๆ คนเข้าไปยืนล้อมรอบลาเพื่อดูความพิเศษของของมัน

"เจ้าลา... ยืดคอออก" แต่ลาก็ไม่ได้แสดงอะไรออกมาเลย แม้แต่จะจามสักนิดเพื่อให้เหรียญทองไหลออกมา อ้วนรู้สึกขายหน้ามาก และรู้สึกโกรธ เขาเอาไม้มา

ดี แต่เขาก็ไม่ได้จามหรือทงออกมาให้เลย ในที่สุดอ้วนก็ต้องกลับไปทำอาชีพเดิม
ในโรงเลื่อย ทั้ง ๆ ที่เขาเคยฝันเอาไว้ว่า เขาจะไม่แตะต้องมันอีกเลย

หลายปีผ่านไป โง้งซึ่งเป็นลูกชายคนสุดท้ายต้องเรียนการวาดเขียนจบและกลับบ้าน
บ้าน โง้งเป็นเด็กหนุ่มที่รูปร่างดี คราวนี้ก็เป็นคราวของเขาที่ต้องออกจากบ้านไปผจญภัย
ตามลำพัง เขาเลือกเส้นทางเดียวกันกับพี่ชายทั้งสอง เพราะอยากพบชายร่างเล็ก ผู้ซึ่ง
พี่ชายทั้งสองเล่าให้ฟังว่า เป็นคนใจดี ฉลาด และมีของดีพิเศษหลายอย่างคอยให้ เมื่อ
เขามาถึงป่าแห่งเดียวกัน เขาก็ได้พบชายร่างเล็กคนนั้น แล้วโง้งก็ได้งานทำ

โง้งทำงานอย่างถูกระเบียบ แต่ไม่หนักนัก เมื่อทำงานได้หลายเดือน ชาย
ร่างเล็กก็บอกอย่างเดียวกับที่เคยบอกพี่ชายทั้งสองของเขาว่า

"พ่อหนุ่ม ฉันไม่มีงานให้เธอทำแล้ว และไม่อยากจะเก็บเธอไว้อีกเลย
ต้องบอกกล่าวให้เธอรู้ล่วงหน้า ฉันอยากจะทำให้ของดี ๆ แก่เธอ เหมือนกับที่ฉันได้ให้
แก่พี่ทั้งสองของเธอไปแล้ว แต่จะให้อะไรดี เมื่อเธอถูกเรียกชื่อว่าโง้งแม้แต่พี่เธอ
นายผอมกับนายอ้วน ยังเอาของดี ๆ ไปทำขายได้เพราะความโง้งของเธอ แล้วกับ
เธอจะเกิดอะไรขึ้น เอนี้ไปดีกว่า คุณนี้อาจจะช่วยเธอได้มาก เธอเพียงแต่พูดว่า
"ไม่แท้จางออกมาจากถุง !" ไม่แท้จางก็จะออกมาต่อสู้ให้เธอมันจะดีไป ๆ จนกว่า
เธอจะบอกว่า "ไม่แท้จางกลับเข้ามาในถุง"

นักวาดเขียนหนุ่ม ตอบขอบคุณชายร่างเล็กอย่างสุภาพ สะพายถุงขึ้นบ่า
แล้วก็เดินทางกลับบ้าน เขาไม่ต้องใช้ไม้เท้าเป็นเวลานาน เพราะถ้าหากมีใคร
สักคนเดินผิวปากไปพลางอย่างมีความสุขอย่างเขา ก็คงจะไม่มีใครอยากจะทำ
เรื่องให้เดือดร้อน นอกจากว่านาน ๆ ครั้งที่จะมีสุนัขตามหมู่บ้านวิ่งออกมาเห่า
และไล่เขา เขาก็ใช้ไม้เท้าในถุงนี้แหละเป็นอาวุธ ไล่สุนัขไป

ในที่สุดโง้งเดินทางมาถึงโรงแรมที่พี่ชายทั้งสองของเขาต้องเสีของ
พิเศษไป เจ้าของโรงแรมเดี่ยวนั้นมีชีวิตอยู่สุขสำราญ แต่ก็ยังไม่หายโลกคอยหาโอกาส
ที่จะขโมยสิ่งของจากผู้มาพักอยู่เสมอ

ก่อนเข้านอน โง้งได้ฝากถุงไว้กับเจ้าของโรงแรมและสั่งว่าให้ระวังของ
อันมีค่านี้ไว้ด้วย และขอว่าให้พูดว่า "ไม่แท้...ออกมาจากถุง !" เป็นอันขาด

เพราะควรระวังเสียด้วยว่าของในถุงมีคุณสมบัติที่แปลกประหลาดที่จะทำให้เกิดผลมากมายแก่คนที่พูดอย่างนั้น

เจ้าของโรงแรมถึงแม้ได้ประโยชน์มากมายจากโต๊ะพิเศษและลาพิเศษที่เขาขโมยมา แต่ก็ยังคิดอยากได้ของวิเศษอีกสักอย่างหนึ่งที่จะทำให้ประโยชน์ให้เขาได้เมื่อโง่กลับขึ้นไปชั้นบนแล้ว เจ้าของโรงแรมซึ่งกำลังคอยอย่างใจเต้น รับร้องทันทีว่า

"ไม้เท้า... ออกมาจากถุง !" ทันใดนั้น ไม้เท้าก็ออกมาจากถุง ตรงเข้าตีเจ้าของโรงแรมจนเขียวไปทั้งตัว เขาได้แต่ตะโกนร้องขอความช่วยเหลืออย่างน่าสงสารและวิ่งขึ้นไปหานักวาดเขียน

"สมน้ำหน้าแก่แล้ว" โง่พูดขึ้น "ฉันขอบอกว่าแก่นี้แหละที่ขโมยเอาโต๊ะพิเศษและลาพิเศษของพี่ฉันไป"

เจ้าของโรงแรมซึ่งส่งเสียงโอดครวญ ร้องบอกว่า

"เร็ว ช่วยฉันที มันจะฆ่าฉันตาย ฉันจะคืนให้หมดโต๊ะและลาพิเศษ เร็วเข้า ฉันจะอยู่ตายแล้ว"

นักวาดเขียนก็เรียกไม้เท้าว่า "ไม้เท้า กลับเข้ามาในถุง" ซึ่งไม้เท้าก็ทำตาม เจ้าของโรงแรมดีใจที่รอดตายมาได้ พร้อมทั้งคืนโต๊ะและลาพิเศษให้โง่ทันที โง่ก็รวบรวมมัดของวางบนหลังลาแล้วเดินทางกลับบ้าน

พี่ชายทั้งสองคนของโง่ดีใจอย่างที่สุดเมื่อได้ของวิเศษกลับคืนมาได้ดังเดิม คนที่เขาควรจะขอบใจก็คือน้องชายที่เขาเรียกว่าโง่ ผู้ซึ่งได้พิสูจน์ตัวเองแล้วว่าฉลาดเฉลียวแหลมกว่าเขาทั้งสองเสียอีก

การจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอด
ของเนื้อเรื่องด้วยเรื่องย่อ

คำชี้แจง

1. เมื่อนักเรียนได้รับเนื้อเรื่องไปแล้ว นักเรียนอย่าเพิ่งอ่าน
ให้นักเรียนรอฟังคำสั่งจากครู
2. ให้นักเรียนอ่านคำชี้แจงให้เข้าใจหากไม่เข้าใจ ไปรบกวนมือ
ถามทันที
3. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องย่อก่อนแล้วค่อยอ่านเนื้อเรื่อง
ที่กำหนด
4. เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องแล้วพยายามทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่อง
ที่อ่าน
5. ใช้เวลาในการอ่าน 25 นาที
6. หากนักเรียนอ่านจบก่อนเวลาที่กำหนด ให้นักเรียนอ่านบททวน
จนกว่าจะหมดเวลา
7. หากครูบอกว่า " หมดเวลา " ให้นักเรียนส่งเนื้อเรื่องที่อ่าน
ทันที

เรื่องย่อ

พ่อค้าคนหนึ่งปลูกข้าวฟ่างในสวนหลังบ้าน วันหนึ่งเขาพบว่า
มีโจรมาขโมย เขาจึงเรียกลูก ๆ ทั้งสามคนเพื่อแบ่งเวรเฝ้าสวน
เมื่อลูกคนโตและคนที่สองเฝ้าเวร ข้าวฟ่างก็ยังถูกขโมยเหมือนเดิม
คนที่สามเป็นเวรของน้องคนสุดท้าย เขาจับขโมยได้และตั้งชื่อว่าโจร
ต่อมาทั้งสามคนไปช่วยเจ้าหญิงให้พ้นจากคำสาป น้องคนสุดท้ายช่วย
เจ้าหญิงได้และแต่งงานกับเจ้าหญิง

เจ้าจรรยาที่หน้ารัก

ในเมือง ๆ หนึ่งมีพ่อค้าผู้มั่งคั่งอาศัยอยู่ เขามีบ้านที่ใหญ่มาก ช้างหลังบ้านเป็นส่วนที่ทั้งสวยและใหญ่โต ซึ่งส่วนหนึ่งใช้เป็นที่ปลูกข้าวฟ่าง วันหนึ่งในปลายฤดูหนาว พ่อค้าออกไปเดินเล่นรอบ ๆ สวน เขาพบว่าต้นข้าวฟ่างซึ่งเมื่อวานยังเขียวชอุ่มยืนต้นอยู่ ได้ถูกมือดีมาตัดหรือถอนไปเสียแล้ว พ่อค้าก็รู้สึกหงุดหงิดและโกรธขึ้นมาทันที เพราะเขาชอบสวนตรงมุมที่เขาปลูกข้าวฟ่างไว้มาก จึงคิดที่จะจับขโมยเอาตัวมาลงโทษให้ได้ หรือมิฉะนั้นก็ส่งให้ตำรวจไปในฐานะทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เมื่อคิดได้ก็เรียกลูกชายทั้งสามของเขาคือ มุสต่อฟา ยามา และอิสมาแอล เล่าเรื่องให้ฟัง

"เมื่อคืน" เศรษฐีเริ่มเรื่อง "มีขโมยคนหนึ่งเข้ามาในสวนของเรามันตัดเอาข้าวฟ่างอ่อน ๆ ของพ่อไปได้ พ่อโกรธจริง ๆ เราจะต้องจับตัวขโมยที่บุกรุกเข้ามาในสวนคนนี้ได้ พ่อจึงอยากจะให้ลูกทั้งสามเปลี่ยนเวรกันเฝ้า ใครจับขโมยได้พ่อจะให้รางวัลอย่างงาม"

มุสต่อฟา ลูกชายคนโตอยู่เวรคืนแรก เขาเตรียมปืนและกระสุนหลายนัด พร้อมด้วยดาบที่คมกริบหนึ่งเล่ม อาหารและเครื่องดื่ม เขาสวมเสื้อคลุมตัวใหญ่และซ่อนอยู่ในพุ่มไม้ แต่อากาศตอนกลางคืนในฤดูหนาวทำให้มุสต่อฟาง่วงและไมทันจะรู้อะไรก็หลับไปเสียแล้ว เมื่อตื่นขึ้นในวันรุ่งเช้าเขาต้องตกใจแทบสิ้นสติที่เห็นข้าวฟ่างอ่อน ๆ พุ่มใหญ่ถูกตัดไปอีก เขาจำเป็นต้องสารภาพกับพ่อว่าเพราะความเหน็ดเหนื่อยเขาจึงหลับไป พ่อยังโกรธมากขึ้นพูดว่าแกมประชดประชันว่าช่างเป็นคนเฝ้าที่ดื้อโง่งงอย่างนั้น น่าจะถูกลักเอาไปพร้อมกับปืนและดาบ แทนที่จะเป็นข้าวฟ่างเพียงอย่างเดียว

คืนต่อไปเป็นเวรของยามา ลูกคนที่สองของเศรษฐีที่จะต้องเฝ้าสวน เขาเตรียมอาวุธชนิดเดียวกับที่พี่คนโตได้เตรียมเมื่อคืนนี้ แกมด้วยกระบอกอันโต และเชือกอีกเส้นหนึ่ง แต่อากาศตอนกลางคืนทำให้เขาง่วงด้วยเหมือนกัน หลังจากที่ได้หนาวหลายครั้ง เขาก็รู้สึกว่หนึ่งตาเริ่มหนักขึ้นทุกที เขาหลับหงก แล้วก็หลับไปโดยไมทันจะรู้อะไรเลย รุ่งขึ้นเช้าเขาก็เห็นว่าข้าวฟ่างถูกลักตัดไปอีกมาก ยามารู้สึกละอายใจและกลัวพ่อมาก ครั้งนี้เศรษฐีโกรธมากจริง ๆ พูดว่า "คราวนี้ลูกคนที่สามคงจะนอนหลับไปอีก และคงไม่มีข้าวฟ่างเหลือให้อยู่เฝ้ากันอีกต่อไปแล้วละ"

คืนที่สามเป็นเวรของอีสมาแอลลูกคนสุดท้าย เธอไม่ได้เตรียมอะไรไปเลย ถึงแม้พี่ ๆ จะเตือนแล้วก็ตาม อีสมาแอลมีวิธีที่จะทำให้ตนเองตื่นอยู่เสมอ เธอจัดแจงเตรียมหากิ่งไม้ที่มีหนามไว้มากมายเอาไปสุม ๆ ไว้แถว ๆ ที่เขาจะนอนตัวอยู่ หนามจะคอยแทงจุมุกเขาทุกครั้งที่เขาเริ่มหลับหงก มันจะทำให้เขาตื่นขึ้น ด้วยวิธีนี้อีสมาแอลก็ไม่ได้นอนหลับเมื่อใกล้เที่ยงคืน เขาก็ได้ยินเสียงผีเท้าตังกุกกัก เสียงนี้เข้ามาใกล้ทุกที ๆ จนที่สุดก็ได้ยินเสียงดังมาจากที่ ๆ ปลุกข้าวฟ่างอยู่ "อา" อีสมาแอลคิด "คราวนี้ละ ฉันได้ตัวเธอละไหน ๆ เชือกอยู่ไหน?" แล้วอีสมาแอลก็ล้วงเชือกออกมาจากกระเป๋ากางเกง ผลักกิ่งไม้ที่มีหนามออกไป แล้วค่อย ๆ ย่องไปที่แปลงข้าวฟ่าง แต่เมื่อมาถึงเขาก็ต้องล้มตาเบิกกว้าง ใครจะคิดว่ามันจะเป็นอย่างนี้! เพราะชโหมยก็คือลูกม้าตัวเล็ก ๆ น่ารักอย่างเหลือเกิน อีสมาแอลดีใจมาก โดยเฉพาะเมื่อลูกม้ายอมให้จับแต่โดยดี และยอมเดินตามเข้าดอก

อีสมาแอลยังมีเวลาเหลืออีกมากที่จะกลับไปนอนหลับอย่างสบายใจในห้องของเขา ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น พี่ทั้งสองตื่นขึ้นและเตรียมตัวจะลงไปเที่ยว พวกเขาเห็นน้องชายนอนหลับสนิทอยู่บนเตียงก็ปลุกให้ตื่นขึ้น แล้วทั้งสองคนก็พูดเยาะเย้ยและล้อเลียนไปด้วยว่าอีสมาแอลช่างเป็นคนเฝ้ายามที่ดีอะไรอย่างนี้ แม้แต่จะเฝ้าอยู่ที่ส่วนก็ยังอยู่ไม่ได้ตลอดคืน พี่ทั้งสองนั้นแม้จะไม่เก่งกาจอะไรแต่อย่างน้อยก็ยังอุตสาห์อยู่กันได้ดีตลอดคืน

"พี่จงเก็บค้ำล้อเลียนไว้ให้ตัวเองเถอะ ตามฉันมาดูนี่ฉันจะให้ดูเจ้าโจรที่ชโหมยข้าวฟ่าง"

ทั้งเศรษฐีและพี่ ๆ ก็ตามเขาไปที่คอกม้า ซึ่งขังลูกม้าที่แสนประหลาดนั้นไว้ ลูกม้ายืนดูเขาด้วยตาอันสุกใสและกลมโต ไม่มีใครรู้หรือบอกได้ว่ามันมาจากไหนและเป็นของใคร มันเป็นลูกม้าที่สวยงามที่สุด ตัวเล็กน่ารัก มีขาเล็กเรียว และมีสีเป็นสีเงินทั้งตัว เศรษฐีดีใจเป็นอย่างมาก จึงให้ลูกม้าเป็นรางวัลแก่อีสมาแอล ซึ่งเขาก็แสนจะมีความสุขกับรางวัลชิ้นนี้และเรียกมันว่า "โจร"

เวลาได้ล่วงเลยไป พี่น้องทั้งสามก็ได้ข่าวเล่าลือว่า มีเจ้าหญิงองค์หนึ่งถูกสาปอยู่ในปราสาท ซึ่งอยู่บนยอดเขาแก้ว แต่ไม่มีใครสามารถจะช่วยเจ้าหญิงได้

เพราะทางชันไปนั้นลื่นมาก แต่ถ้าใครก็ตามชันไปได้ และไปวนปราสาทนั้นสามารถก็
จะช่วยเจ้าหญิงให้พ้นจากคำสาปและจะได้แต่งงานกับเจ้าหญิงด้วย มีชายหนุ่มเป็นจำนวน
มากได้พยายามปีนเขาชันไปแต่ก็ต้องลื่นตกลงมาตายอยู่แทบเชิงเขาทั้งสิ้น

เมื่อเรื่องราวอันประหลาดและน่ากลัวนี้มาเข้าหูพี่น้องทั้งสาม พวกเขา
อยากจะลองดูว่าจะโชคดีป็นชิ้น เขาและช่วยเจ้าหญิงได้หรือไม่ มุสต่อฟาและขามาต่าง
ก็ซื้อม้าหนุ่มแข็งแรงคนละตัว และทำเกือกม้าแบบพิเศษมีตะปูยื่นออกมาคอยจับพื้นไม่ให้ลื่น
ส่วนอีสมาแอลก็ออกไปเหมือนกันพร้อมด้วย "โจร" ลูกม้าของเขา เขาทั้งสามก็ออกเดิน
ทางเพื่อเสี่ยงโชคต่อไป

ไม่นานนักเขาก็มาถึงเชิงภูเขาแก้ว พี่ชายคนโตเป็นผู้ลองก่อน แต่ม้าของ
เขาลื่นตกลงมาที่เชิงเขา ขามาก็ขี่ม้าของเขาชันไปบ้าง แต่ม้าของเขาก็ลื่นตกลงมา
จากหน้าผาอันสูงชัน คราวนี้เป็นคราวของอีสมาแอลบ้าง เขาขึ้นขี่ "โจร" แล้วก็ออก
เดินทาง เสี่ยงสี่เท้าม้าดังกุกกับ ๆ "โจร" ไม่ยอมหยุดยังคงเดินต่อไปจนถึงยอดเขา
และกุกกับ ๆ ต่อไปวนปราสาทจนครบสามรอบ "โจร" คล่องมากดูราวกับว่ามันเคยเดิน
มาก่อนสักร้อยครั้งก็ไม่ปาน แล้ว "โจร" ก็หยุดตรงหน้าประตูปราสาท ประตูเปิดออก
มีเจ้าหญิงสวยพร้อมมองค์หนึ่งเดินเข้ามาหาเขา เจ้าหญิงแต่งองค์ด้วยไหมและประดับ
ด้วยทอง เจ้าหญิงต้อนรับอีสมาแอลผู้ซึ่งช่วยเธอให้พ้นจากคำสาปอย่างอบอุ่น
อีสมาแอลได้ลงจากหลังม้าตรงเข้าไปกอดเจ้าหญิง

เจ้าหญิงเดินไปที่ลูกม้า ยกมือขึ้นลูบตัวแล้วพูดว่า "โอ ! เจ้าตัวดี
ทำไมถึงหนีจากฉันไปเสีย ไม่มีเขोजันก็เลยไม่มีโอกาสที่จะใช้เวลาชั่วโมงเดียวของ
อิสรภาพของฉันลงไปเที่ยวข้างล่าง คราวนี้เธออย่าหนีเราไปอีกนะ"

อีสมาแอลจึงได้รู้ว่าเจ้า "โจร" ของเขานั้นเป็นม้าวิเศษและเป็นของ
เจ้าหญิง เขาจึงภาคภูมิใจในตัวเองและมีความสุขที่เขาจะได้เจ้าหญิงและม้า
พร้อม ๆ กัน

หลังจากที่พี่ชายทั้งสองของเขาฟื้นขึ้นมา พวกเขาก็ไม่เห็นน้องชายของ
เขาอีกเลย เพราะอีสมาแอลได้ขึ้นไปอยู่บนปราสาทอย่างไม่ต้องกังวลกับเรื่องของ
โลกภายนอกอีกต่อไปแล้ว เขามีความสุขอยู่กับเจ้าหญิงในปราสาทวิเศษบนยอดภูเขาแก้วนั้น

การจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอด
ด้วยคำถามแทรกระหว่างเรื่อง

คำชี้แจง

1. เมื่อนักเรียนได้รับเนื้อเรื่องไปแล้ว นักเรียนอย่าเพิ่งอ่านให้นักเรียนรอนึ่งคำสั่งจากครู
2. ให้นักเรียนอ่านคำชี้แจงให้เข้าใจหากไม่เข้าใจ โปรดยกมือถามทันที
3. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องพร้อมทั้งตอบคำถามที่แทรกระหว่างเรื่อง พร้อมทั้งตอบคำถามเหล่านั้นในใจด้วย
4. เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องแล้วพยายามทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่านให้ลึกที่สุด
5. ใช้เวลาในการอ่าน 25 นาที
6. หากนักเรียนอ่านจบก่อนเวลาที่กำหนดให้นักเรียนอ่านบทพรรณจนกว่าจะหมดเวลา
7. หากครูบอกว่า "หมดเวลา" ให้นักเรียนส่งเนื้อเรื่องที่อ่านทันที

เจ้าจอร์จที่น่ารัก

ในเมือง ๆ หนึ่งมีพ่อค้าผู้มั่งคั่งอาศัยอยู่ เขามีบ้านที่ใหญ่มาก ข้างหลังบ้านเป็นส่วนที่ทั้งสวยและใหญ่โต ซึ่งส่วนหนึ่งใช้เป็นที่ปลูกข้าวฟ่าง วันหนึ่งในปลายฤดูหนาว พ่อค้าออกไปเดินเล่นรอบ ๆ สวน เขาพบว่าต้นข้าวฟ่างซึ่งเมื่อวานยังเขียวชอุ่มยืนต้นอยู่ ได้ถูกมือดีมาตัดหรือถอนไปเสียแล้ว พ่อค้าก็รู้สึกหงุดหงิดและโกรธขึ้นมาทันที เพราะเขาชอบสวนตรงมุมที่เขาปลูกข้าวฟ่างไว้มาก จึงคิดที่จะจับขโมยเอาตัวมาลงโทษให้ได้ หรือมิฉะนั้นก็ส่งให้ตำรวจไปในฐานะทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เมื่อคิดได้ก็เรียกลูกชายทั้งสามของเขาคือ มุสต่อฟา ยามา และอิสมาแอล เล่าเรื่องให้ฟัง

"เมื่อคืน" เศรษฐีเริ่มเรื่อง "มีขโมยคนหนึ่งเข้ามาในสวนของเรามันตัดเอาข้าวฟ่างอ่อน ๆ ของพ่อไปได้ พ่อโกรธจริง ๆ เราจะต้องจับตัวขโมยที่บุกรุกเข้ามาในสวนคนนี้ได้ พ่อจึงอยากจะทำให้ลูกทั้งสามเปลี่ยนแนวกันเฝ้า ใครจับขโมยได้พ่อจะให้รางวัลอย่างงาม"

มุสต่อฟา ลูกชายคนโตอยู่เวรคืนแรก เขาเตรียมปืนและกระสุนหลายนัด พร้อมด้วยดาบที่คมกริบหนึ่งเล่ม อาหารและเครื่องดื่ม เขาสวมเสื้อคลุมตัวใหญ่และซ่อนอยู่ในพุ่มไม้ แต่อากาศตอนกลางคืนในฤดูหนาวทำให้มุสต่อฟาง่วงและไม่ทันจะรู้อะไรก็หลับไปเสียแล้ว เพื่อตื่นขึ้นในวันรุ่งเช้าเขาต้องตกใจแทบสิ้นสติที่เห็นข้าวฟ่างอ่อน ๆ พุ่มใหญ่ถูกตัดไปอีก เขาจำเป็นต้องสารภาพกับพ่อว่าเพราะความเหน็ดเหนื่อยเขาจึงหลับไป พ่อยิ่งโกรธมากขึ้นพูดว่าแอมประชิดประชันว่าช่างเป็นคนเฝ้าที่ดีอะไรอย่างนั้น น่าจะถูกลักเอาไปพร้อมด้วยปืนและดาบ แทนที่จะเป็นข้าวฟ่างเพียงอย่างเดียว

1. พ่อมีความรู้สึกโกรธเป็นเพราะเหตุใด
2. พ่อคิดวิธีการอย่างไรที่จะจับขโมย

คืนต่อไปเป็นเวรของยามา ลูกคนที่สองของเศรษฐีที่จะต้องเฝ้าสวน เขาเตรียมอาวุธชนิดเดียวกับที่พี่คนโตได้เตรียมเมื่อคืนนี้ แถมด้วยกระบอกอันโต และเชือก

อีกเส้นหนึ่ง แต่อากาศตอนกลางวันทำให้เขาง่วงด้วยเหมือนกัน หลังจากที่ได้หนาวหลายครั้ง เขาก็รู้สึกว่าหนังตาเริ่มหนักขึ้นทุกที เขาสัปหงก แล้วก็หลับไปโดยไม่รู้ตัวอะไรเลย รุ่งขึ้นเช้า เขาก็เห็นว่าข้าวฟ่างถูกลักตัดไปอีกมาก ยามารู้สึกละอายใจและกลัวพ่อมาก ครั้งนี้เศรษฐีโกรธมากจริง ๆ พูดว่า "คราวนี้ลูกคนที่สามคงจะนอนหลับไปอีก และคงไม่มีข้าวฟ่างเหลือให้อยู่ใฝ่กันอีกต่อไปแล้วละ"

คืนที่สามเป็นเวรของอิสมาแอลลูกคนสุดท้อง เขาไม่ได้เตรียมอาหารอะไรไปเลย ถึงแม้พี่ ๆ จะเตือนแล้วก็ตาม อิสมาแอลมีวิธีที่จะทำให้ตนเองอยู่เสมอ เขาจัดแจงเตรียมหูกึงไม้ที่มีหนามไว้มากมายเอาไปสุม ๆ ไว้แถว ๆ ที่เขาจะนอนตัวอยู่ หนามที่จะคอยแทงจุมูกเขาทุกครั้งที่เขาเริ่มสัปหงก มันจะทำให้เขาตื่นขึ้น ด้วยวิธีนี้อิสมาแอลก็ไม่ได้นอนหลับเมื่อใกล้เที่ยงคืน เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังกุกกัก เสียงนี้เข้ามาใกล้ทุกที ๆ จนที่สุดก็ได้ยินเสียงดังมาจากที่ ๆ ปลูกข้าวฟ่างอยู่ "อา" อิสมาแอลคิด "คราวนี้ละ ฉันได้ตัวเขอละ ไหน ๆ เชือกอยู่ไหน?" แล้วอิสมาแอลก็ล้วงเชือกออกมาจากกระเป๋ากางเกง ผลักกิ่งไม้ที่มีหนามออกไป แล้วค่อย ๆ ย่องไปที่แปลงข้าวฟ่าง แต่เมื่อมาถึง เขาก็ต้องลืมตาเบิกกว้าง ใครจะคิดว่ามันจะเป็นอย่างนี้! เพราะขโมยก็คือลูกม้าตัวเล็ก ๆ น่ารักอย่างเหลือเกิน อิสมาแอลดีใจมาก โดยเฉพาะเมื่อลูกม้ายอมให้จับแต่โดยดี และยอมเดินตามเข้าคอก

อิสมาแอลยังมีเวลาเหลืออีกมากที่จะกลับไปนอนหลับอย่างสบายใจในห้องของเขา ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น พี่ทั้งสองตื่นขึ้นและเตรียมตัวจะลงไปที่สวน พวกเขาเห็นน้องชายนอนหลับสนิทอยู่บนเตียงก็ปลุกให้ตื่นขึ้น แล้วทั้งสองคนก็พูดเขาเย้ยและล้อเลียนไปด้วยว่า อิสมาแอลช่างเป็นคนใฝ่ซามที่ดื้ออะไรอย่างนี้ แม้แต่จะใฝ่อยู่ที่สวนก็ยังอยู่ไม่ได้ตลอดคืน พี่ทั้งสองนั้นแม้จะไม่เก่งกาจอะไรแต่อย่างน้อยก็ยังอุตสาหกรรมอยู่กันได้อย่างดีตลอดคืน

3. เหตุใดพ่อค้าจึงพูดว่า "ต่อไปนี่คงไม่มีข้าวฟ่างให้ใฝ่อีกแล้ว"
4. มุสต่อพามีวิธีการอย่างไรที่จะทำให้เขาตื่นอยู่เสมอ

"พึงเก็บค่าล้อเลียนไว้ให้ตัวเองเถอะ ตามฉันมาตอนนี้ฉันจะให้ดูเจ้าโจรที่
ขโมยข้าวฟ่าง"

ทั้งเศรษฐีและพี่ ๆ ก็ตามเขาไปที่ดอกม้า ซึ่งขังลูกม้าที่แสนประหลาดนั้นไว้
ลูกม้าขี้หนู เขาด้วยตาอันสุกใสและกลมโต ไม่มีใครรู้หรือบอกได้ว่ามันมาจากไหนและเป็น
ของใคร มันเป็นลูกม้าที่สวยงามที่สุด ตัวเล็กน่ารัก มีขาเล็กเรียว และมีสีเป็นสีเงินทั้งตัว
เศรษฐีดีใจเป็นอย่างมาก จึงให้ลูกม้าเป็นรางวัลแก่ฮัสมาแอล ซึ่ง เขาก็แสนจะมีความสุข
กับรางวัลชิ้นนี้และเรียกมันว่า "โจร"

เวลาได้ล่วงเลยไป พี่น้องทั้งสามก็ได้ข่าวเล่าลือว่า มีเจ้าหญิงองค์หนึ่งถูก
สาปอยู่ในปราสาท ซึ่งอยู่บนยอดเขาแก้ว แต่ไม่มีใครสามารถจะช่วยเจ้าหญิงได้
เพราะทางขึ้นไปนั้นชันมาก แต่ถ้าใครก็ตามขึ้นไปได้ และไปวนปราสาทนั้นสามรอบก็
จะช่วยเจ้าหญิงให้พ้นจากคำสาปและจะได้แต่งงานกับเจ้าหญิงด้วย มีชายหนุ่มเป็น
จำนวนมากได้พยายามปีนเขาขึ้นไปแต่ก็ต้องล้มตกลงมาตายอยู่แทบเชิงเขาทั้งสิ้น

เมื่อเรื่องราวอันประหลาดและน่ากลัวนี้มาเข้าหูพี่น้องทั้งสาม พวกเขา
อยากลองดูว่าจะโชคดียังขึ้นเขาและช่วยเจ้าหญิงได้หรือไม่ มุสตาฟาและยามาต่าง
ก็ขี่ม้าหนุ่มแข็งแรงคนละตัว และทำเกือกม้าแบบพิเศษมีตะปูยื่นออกมาคอยจับพื้นไม้ให้ลื่น
ส่วนฮัสมาแอลก็ออกไปเหมือนกันพร้อมด้วย "โจร" ลูกม้าของเขา เขาทั้งสามก็ออก
เดินทางเพื่อเสี่ยงโชคต่อไป

5. เพราะเหตุใดฮัสมาแอลจึงเรียกลูกม้าตัวนั้นว่า "โจร"

6. ลูกม้าที่จับได้มีลักษณะอย่างไร

ไม่นานนักเขาก็มาถึงเชิงภูเขาแก้ว พี่ชายคนโตเป็นผู้ลองก่อน แต่ม้าของ
เขาล้มตกลงมาที่เชิงเขา ยามาขี่ม้าของเขาขึ้นไปบ้าง แต่ม้าของเขาก็ล้มตกลงมา
จากหน้าผาอันสูงชัน คราวนี้เป็นคราวของฮัสมาแอลบ้าง เขาขึ้นขี่ "โจร" แล้วก็ออก
เดินทาง เสี่ยงปีเท้าม้างกับกับ ๆ "โจร" ไม่ยอมหยุดยังคงเดินต่อไปจนถึงยอดเขา

และกุกักกับ ๆ ต่อไปวนปราสาทจนครบสามรอบ "โจร" คล่องมากดูราวกับว่ามีคนเดินมาก่อนสักหรือชครึ่งก็ไม่ปาน แล้ว "โจร" ก็หยุดตรงหน้าประตูปราสาท ประตูเปิดออก มีเจ้าหญิงสวยพร้อมมองค์หนึ่งเดินเข้ามาหาเขา เจ้าหญิงแต่งองค์ด้วยไหมและประดับด้วยทอง เจ้าหญิงต้อนรับอีสมาแอลผู้ซึ่งช่วยเธอให้พ้นจากคำสาปอย่างอบอุ่น อีสมาแอลได้ลงจากหลังม้าตรงเข้าไปกอดเจ้าหญิง

เจ้าหญิงเดินไปที่ลูกม้า ยกมือขึ้นลูบตัวแล้วพูดว่า "โอ ! เจ้าตัวดี ทำไมถึงหนีจากฉันไปเสีย ไม่มีเธอฉันก็เลยไม่มีโอกาสที่จะใช้เวลาชั่วโมงเดี๋ยวของอิสรภาพของฉันลงไปเที่ยวข้างล่าง คราวนี้เธออย่าหนีเราไปอีกนะ"

อีสมาแอลจึงได้รู้ว่าเจ้า "โจร" ของเขานั้นเป็นม้าวิเศษและเป็นของเจ้าหญิง เขาจึงภาคภูมิใจในตัวเองและมีความสุขที่เขาจะได้เจ้าหญิงและม้าพร้อม ๆ กัน

หลังจากที่พี่ชายทั้งสองของเขาฟื้นขึ้นมา พวกเขาก็ไม่เห็นน้องชายของเขาอีกเลย เพราะอีสมาแอลได้ขึ้นไปอยู่บนปราสาทอย่างไม่ต้องกังวลกับเรื่องของโลกภายนอกอีกต่อไปแล้ว เขามีความสุขอยู่กับเจ้าหญิงในปราสาทวิเศษบนยอดภูเขากว้านั้น

7. มุสต่อพามีวิธีการอย่างไรที่จะทำให้ม้าของตัวเองไม่สิ้นหลัก
8. อีสมาแอลรู้ได้อย่างไรว่า "โจร" เป็นม้าของเจ้าหญิง

เรื่อง เจ้าโจรที่น่ารัก

การจัดสิ่งช่วยเสริมความคิดรวบยอด
ด้วยภูมิเรื่องประกอบท้ายเรื่อง

คำชี้แจง

1. เมื่อนักเรียนได้รับเนื้อเรื่องไปแล้ว นักเรียนอย่าเพิ่งอ่าน
ให้นักเรียนรอฟังคำสั่งจากครู
2. ให้นักเรียนอ่านคำชี้แจงให้เข้าใจหากไม่เข้าใจ โปรดยกมือ
ถามทันที
3. ให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องและแผนภูมิเรื่องที่อยู่ท้ายเรื่อง
เพราะจะทำให้นักเรียนเข้าใจเนื้อเรื่องดียิ่งขึ้น
4. เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องแล้วพยายามทำความเข้าใจ
กับเรื่องที่อ่าน
5. ใช้เวลาในการอ่าน 25 นาที
6. หากนักเรียนอ่านจบก่อนเวลาที่กำหนดให้นักเรียนอ่านบทกวี
จนกว่าจะหมดเวลา
7. หากครูบอกว่า "หมดเวลา" ให้นักเรียนส่งเนื้อเรื่องที่อ่าน
ทันที

เจ้าโจรที่น่ารัก

ในเมือง ๆ หนึ่งมีพ่อค้าผู้มั่งคั่งอาศัยอยู่ เขามีบ้านที่ใหญ่มาก ซ้างหลังบ้านเป็นส่วนที่ทั้งสวยและใหญ่โต ซึ่งส่วนหนึ่งใช้เป็นที่ปลูกข้าวฟ่าง วันหนึ่งในปลายฤดูหนาว พ่อค้าออกไปเดินเล่นรอบ ๆ สวน เขาพบว่าต้นข้าวฟ่างซึ่งเมื่อวานยังเขียวชอุ่มยืนต้นอยู่ ได้ถูกมือดีมาตัดหรือถอนไปเสียแล้ว พ่อค้าก็รู้สึกหงุดหงิดและโกรธขึ้นมาทันที เพราะเขาชอบสวนตรงมุมที่เขาปลูกข้าวฟ่างไว้มาก จึงคิดที่จะจับขโมยเอาตัวมาลงโทษให้ได้ หรือมีละนั้นก็ส่งให้ตำรวจไปในฐานทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เมื่อคิดได้ก็เรียกลูกชายทั้งสามของเขาคือ มุสต่อฟา ซามา และอีสมาแอล เล่าเรื่องให้ฟัง

"เมื่อคืน" เศรษฐีเริ่มเรื่อง "มีขโมยคนหนึ่งเข้ามาในสวนของเรามันตัดเอาข้าวฟ่างอ่อน ๆ ของพ่อไปได้ พ่อโกรธจริง ๆ เราจะต้องจับตัวขโมยที่บุกรุกเข้ามาในสวนคนนี้ได้ พ่อจึงอยากจะให้ลูกทั้งสามเปลี่ยนเวรกันเฝ้า ใครจับขโมยได้พ่อจะให้รางวัลอย่างงาม"

มุสต่อฟา ลูกชายคนโตอยู่เวรคืนแรก เขาเตรียมปืนและกระสุนหลายนัด พร้อมด้วยดาบที่คมกริบหนึ่งเล่ม อาหารและเครื่องดื่ม เขาสวมเสื้อคลุมตัวใหญ่และซ่อนอยู่ในพุ่มไม้ แต่อากาศตอนกลางคืนในฤดูหนาวทำให้มุสต่อฟาง่วงและไม่ทันจะรู้อะไรก็หลับไปเสียแล้ว เมื่อตื่นขึ้นในวันรุ่งเช้าเขาต้องตกใจแทบสิ้นสติที่เห็นข้าวฟ่างอ่อน ๆ พุ่มใหญ่ถูกตัดไปอีก เขาจำเป็นต้องสารภาพกับพ่อว่าเพราะความเหน็ดเหนื่อยเขาจึงหลับไป พ่อยิ่งโกรธมากขึ้นพูดว่าแถมประชดประชันว่าช่างเป็นคนเฝ้าที่ดื้ออะไรอย่างนั้น น่าจะถูกลักเอาไปพร้อมด้วยปืนและดาบ แทนที่จะเป็นข้าวฟ่างเพียงอย่างเดียว

คืนต่อไปเป็นเวรของซามา ลูกคนที่สองของเศรษฐีที่จะต้องเฝ้าสวน เขาเตรียมอาวุธชนิดเดียวกับที่พ่อคนโตได้เตรียมเมื่อคืนนี้ แคมด้วยกระบอกอันโต และเชือกอีกเส้นหนึ่ง แต่อากาศตอนกลางคืนทำให้เขาง่วงด้วยเหมือนกัน หลังจากที่ได้หนาวหลายครั้ง เขาก็รู้สึกว่าหนังตาเริ่มหนักขึ้นทุกที เขาสัปหงก แล้วก็หลับไปโดยไม่ทันจะรู้อะไรเลย รุ่งขึ้นเช้า เขาก็เห็นว่าข้าวฟ่างถูกลักตัดไปอีกมาก ซามาารู้สึกละอายใจและกลัวพ่อมาก ครั้งนี้ เศรษฐีโกรธมากจริง ๆ พูดว่า "คราวนี้ลูกคนที่สามคงจะนอนหลับไปอีก และคงไม่มีข้าวฟ่างเหลือให้อยู่เฝ้ากันอีกต่อไปแล้วละ"

คืนที่สามเป็นเวรของอีสมาแอลลูกคนสุดท้าย เธอไม่ได้เตรียมอะไรไปเลย ถึงแม้พี่ ๆ จะเตือนแล้วก็ตาม อีสมาแอลมีวิธีที่จะทำให้ตนเองตื่นอยู่เสมอ เธอจัดแจงเตรียมหากิ่งไม้ที่มีหนามไว้มากมายเอาไปสุม ๆ ไว้แถว ๆ ที่เขาจะนอนตัวอยู่ หนามจะคอยแทงจุมุกเขาทุกครั้งที่เขาเริ่มหลับทง มันจะทำให้เขาตื่นขึ้น ด้วยวิธีนี้อีสมาแอลก็ไม่ได้นอนหลับเมื่อใกล้เที่ยงคืน เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังกุกกัก เสียงนี้เข้ามาใกล้ทุกที ๆ จนที่สุดก็ได้ยินเสียงดังมาจากที่ ๆ ปลุกข้าวฟ่างอยู่ "อา" อีสมาแอลคิด "คราวนี้ละ ฉันได้ตัวเขอละไหน ๆ เชือกอยู่ไหน?" แล้วอีสมาแอลก็ล้วงเชือกออกมาจากกระเป๋ากางเกง พลักกิ่งไม้ที่มีหนามออกไป แล้วค่อย ๆ ย่องไปที่แปลงข้าวฟ่าง แต่เมื่อมาถึง เขาก็ต้องล้มตาเบื่กกร้าง ใครจะคิดว่ามันจะเป็นอย่างนี้! เพราะขโมยก็คือลูกม้าตัวเล็ก ๆ น่ารักอย่างเหลือเกิน อีสมาแอลดีใจมาก โดยเฉพาะเมื่อลูกม้ายอมให้จับแต่โดยดี และยอมเดินตามเข้าคอก

อีสมาแอลยังมีเวลาเหลืออีกมากที่จะกลับไปนอนหลับอย่างสบายใจในห้องของเขา ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น พี่ทั้งสองตื่นขึ้นและเตรียมตัวจะลงไปที่สวน พวกเขาเห็นน้องชายนอนหลับสนิทอยู่บนเตียงก็ปลุกให้ตื่นขึ้น แล้วทั้งสองคนก็พูดเยาะเย้ยและล้อเลียนไปด้วยว่า อีสมาแอลช่างเป็นคนเฝ้าขามที่ดื้ออะไรอย่างนี้ แม้แต่จะเฝ้าอยู่ที่สวนก็ยังอยู่ไม่ได้ตลอดคืน พี่ทั้งสองนั้นแม้จะไม่เก่งกาจอะไรแต่อย่างน้อยก็ยังอุตสาห์อยู่กันได้ดีตลอดคืน

"พี่จงเก็บคาล้อเลียนไว้ให้ตัวเองเถอะ ตามฉันมาดูนี่ฉันจะให้ดูเจ้าโจรที่ขโมยข้าวฟ่าง"

ทั้งเศรษฐีและพี่ ๆ ก็ตามเขาไปที่คอกม้า ซึ่งซึ่งลูกม้าที่แสนประหลาดนั้นไว้ลูกม้าขึ้นดูเขาด้วยตาอันสุขใสและกลมโต ไม่มีใครรู้หรือบอกได้ว่ามันมาจากไหนและเป็นของใคร มันเป็นลูกม้าที่สวยงามที่สุด ตัวเล็กน่ารัก มีขาเล็กเรียว และมีสีเป็นสีเงินทั้งตัว เศรษฐีดีใจเป็นอย่างมาก จึงให้ลูกม้าเป็นรางวัลแก่อีสมาแอล ซึ่งเขาก็แสนจะมีความสุขกับรางวัลนั้นและเรียกมันว่า "โจร"

เวลาได้ล่วงเลยไป พี่น้องทั้งสามก็ได้ข่าวแล้วว่า มีเจ้าหญิงองค์หนึ่งถูกสาปอยู่ในปราสาท ซึ่งอยู่บนยอดเขาแก้ว แต่ไม่มีใครสามารถจะช่วยเจ้าหญิงได้

เพราะทางชันไปนั้นลื่นมาก แต่ถ้าใครก็ตามชันไปได้ และไปวนปราสาทนั้นสามรอบก็
จะช่วยเจ้าหญิงให้พ้นจากคำสาปและจะได้แต่งงานกับเจ้าหญิงด้วย มีชายหนุ่มเป็นจำนวน
มากได้พยายามปีนเขาชันไปแต่ก็ต้องลื่นตกลงมาตายอยู่แทบเชิงเขาทิ้งสิ้น

เมื่อเรื่องราวอันประหลาดและน่ากลัวนี้มาเข้าหูพี่น้องทั้งสาม พวกเขา
อยากลองดูว่าจะโชคดีเป็นขั้นเขาและช่วยเจ้าหญิงได้หรือไม่ มุสต่อฟาและขามาท่าง
ก็ซื้อม้าหนุ่มแข็งแรงคนละตัว และทำเกือกม้าแบบพิเศษมีตะปูยื่นออกมาคอยจับพื้นไม่ให้ลื่น
ส่วนอีสม่าแอลก็ออกไปเหมือนกันพร้อมด้วย "โจร" ลูกม้าของเขา เขาทิ้งสามก็ออกเดิน
ทางเพื่อเสี่ยงโชคต่อไป

ไม่นานนักเขาก็มาถึงเชิงภูเขากว้าง พี่ชายคนโตเป็นผู้ลองก่อน แต่ม้าของ
เขาลื่นตกลงมาที่เชิงเขา ขามาก็ขี่ม้าของเขาชันไปบ้าง แต่ม้าของเขาก็ลื่นตกลงมา
จากหน้าผาอันสูงชัน คราวนี้เป็นคราวของอีสม่าแอลบ้าง เขาชันขึ้น "โจร" แล้วก็ออก
เดินทาง เสี่ยงผีเท้าม้าย่างกุ่มกุ่ม ๆ "โจร" ไม่ยอมหยุดยังคงเดินต่อไปจนถึงยอดเขา
และก็กุ่มกุ่ม ๆ ต่อไปวนปราสาทจนครบสามรอบ "โจร" คล่องมากดูราวกับว่ามีคนคอยเดิน
มาก่อนสักหรือครั้งก็ไม่ปาน แล้ว "โจร" ก็หยุดตรงหน้าประตูปราสาท ประตูเปิดออก
มีเจ้าหญิงสวยพร้อมมองค์หนึ่งเดินเข้ามาหาเขา เจ้าหญิงแต่งองค์ด้วยไหมและประดับ
ด้วยทอง เจ้าหญิงต้อนรับอีสม่าแอลผู้ซึ่งช่วยเธอให้พ้นจากคำสาปอย่างอบอุ่น
อีสม่าแอลได้ลงจากหลังม้าตรงเข้าไปกอดเจ้าหญิง

เจ้าหญิงเดินไปที่ลูกม้า ยกมือขึ้นลูบตัวแล้วพูดว่า "โอ ! เจ้าตัวดี
ทำไมถึงหนีจากฉันไปเสีย ไม่มีเธอฉันก็เลยไม่มีโอกาสที่จะใช้เวลาชั่วโมงเดี๋ยวนของ
อีสรภาพของฉันลงไปเที่ยวข้างล่าง คราวนี้เธออย่าหนีเราไปอีกนะ"

อีสม่าแอลจึงได้รู้ว่าเจ้า "โจร" ของเขานั้นเป็นม้าวิเศษและเป็นของ
เจ้าหญิง เขาจึงภาคภูมิใจในตัวเองและมีความสุขที่เขาจะได้เจ้าหญิงและม้า
พร้อม ๆ กัน

หลังจากที่พี่ชายทั้งสองของเขาพ้นขั้นเขา พวกเขาก็ไม่เห็นน้องชายของ
เขาอีกเลย เพราะอีสม่าแอลได้ชันไปอยู่บนปราสาทอย่างไม่ต้องกังวลกับเรื่องของ
โลกภายนอกอีกต่อไปแล้ว เขามีความสุขอยู่กับเจ้าหญิงในปราสาทวิเศษบนยอดภูเขากว้างนั้น

แผนภูมิ เรื่อง เจ้าจรที่นำรัก

กำเนิดเรื่อง

ตัวละครที่สำคัญ

1. ผู้เป็นพ่อ
2. นุสทอฟ้า
3. อีสมาแอล
4. ยามา
5. เจ้าหญิง
6. ลูกม้า

เวลา

เวลาใดก็ได้

สถานที่

ในเมือง ๆ หนึ่ง

เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น

พ่อค้าปลุกข้าวฟ่างแก่ก็ถูกขโมยทุกวัน เวลาจึงให้ลูกชายของเขา
มาบ่งแชรเผื่อ ภาระนั้นก็ตามข้าวฟ่างก็ถึงถูกขโมยเหมือนกันเต็ม จนถึงเวลา
ของลูกชายคนสุดท้าย จึงสามารถจับขโมยได้

การจบเรื่อง

ด้วยความเฉลียวฉลาดของอีสมาแอล เขาสามารถจับขโมยได้
มันเป็นลูกม้าของเจ้าหญิงที่ถูกสายนี้เอง และอีสมาแอลก็ได้นำม้าตัวนั้น
ไปช่วยเจ้าหญิงให้พ้นจากคำสาป

คติธรรมสอนใจ

การมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายทำให้
เกิดผลดีแก่ตัวเองอย่างมากมาย

เรื่อง เจ้าโจรที่น่ารัก

เนื้อเรื่องที่ไม่มีการจัดสิ่งช่วยเสริม
ความคิดรวบยอด

คำชี้แจง

1. เมื่อนักเรียนได้รับเนื้อเรื่องไปแล้ว นักเรียนอย่าเพิ่งอ่านให้นักเรียนรอฟังคำสั่งจากครู
2. ให้นักเรียนอ่านคำชี้แจงให้เข้าใจหากไม่เข้าใจ โปรดยกมือถามทันที
3. เมื่อนักเรียนอ่านเรื่องแล้วพยายามทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่านให้ดีที่สุด
4. ใช้เวลาในการอ่าน 25 นาที
5. หากนักเรียนอ่านจบก่อนเวลาที่กำหนด ให้นักเรียนอ่านทบทวนจนกว่าจะหมดเวลา
6. หากครูบอกว่า " หมดเวลา " ให้นักเรียนส่งเนื้อเรื่องที่อ่านทันที

เจ้าโจรที่น่ารัก

ในเมือง ๆ หนึ่งมีพ่อค้าผู้มั่งคั่งอาศัยอยู่ เขามีบ้านที่ใหญ่มาก ข้างหลังบ้านเป็นส่วนที่ทั้งสวยและใหญ่โต ซึ่งส่วนหนึ่งใช้เป็นที่ปลูกข้าวฟ่าง วันหนึ่งในปลายฤดูหนาว พ่อค้าออกไปเดินเล่นรอบ ๆ สวน เขาพบว่าต้นข้าวฟ่างซึ่งเมื่อวานยังเขียวชอุ่มยืนต้นอยู่ ได้ถูกมือดีมาตัดหรือถอนไปเสียแล้ว พ่อค้าก็รู้สึกหงุดหงิดและโกรธขึ้นมาทันที เพราะเขาชอบสวนตรงมุมที่เขาปลูกข้าวฟ่างไว้มาก จึงคิดที่จะจับขโมยเอาตัวมาลงโทษให้ได้ หรือมิฉะนั้นก็สั่งให้ตำรวจไปในฐานะทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น เมื่อคิดได้ก็เรียกลูกชายทั้งสามของเขาคือ มุสต่อฟา ยามา และอีสมมาแอล เล่าเรื่องให้ฟัง

"เมื่อคืน" เศรษฐีเริ่มเรื่อง "มีขโมยคนหนึ่งเข้ามาในสวนของเรามันตัดเอาข้าวฟ่างอ่อน ๆ ของพ่อไปได้ พ่อโกรธจริง ๆ เราจะต้องจับตัวขโมยที่บุกรุกเข้ามาในสวนคนนี้ได้ พ่อจึงอยากจะให้ลูกทั้งสามเปลี่ยนเวรกันเฝ้า ใครจับขโมยได้พ่อจะให้รางวัลอย่างงาม"

มุสต่อฟา ลูกชายคนโตอยู่เวรคืนแรก เขาเตรียมปืนและกระสุนหลายนัด พร้อมด้วยดาบที่คมกริบหนึ่งเล่ม อาหารและเครื่องดื่ม เขาสวมเสื้อคลุมตัวใหญ่และซ่อนอยู่ในพุ่มไม้ แต่อากาศตอนกลางคืนในฤดูหนาวทำให้มุสต่อฟาง่วงและไมทันจะรู้อะไรก็หลับไปเสียแล้ว เมื่อตื่นขึ้นในวันรุ่งเช้าเขาต้องตกใจแทบสิ้นสติที่เห็นข้าวฟ่างอ่อน ๆ พุ่มใหญ่ถูกตัดไปอีก เขาจำเป็นต้องสารภาพกับพ่อว่าเพราะความเหน็ดเหนื่อยเขาจึงหลับไป พ่อซึ่งโกรธมากขึ้นพูดว่าแกมประชดประชันว่าช่างเป็นคนเฝ้าที่ดื้ออะไรอย่างนั้น น่าจะถูกลักเอาไปพร้อมด้วยปืนและดาบ แทนที่จะเป็นข้าวฟ่างเพียงอย่างเดียว

คืนต่อไปเป็นเวรของยามา ลูกคนที่สองของเศรษฐีที่จะต้องเฝ้าสวน เขาเตรียมอาวุธชนิดเดียวกับที่พี่คนโตได้เตรียมเมื่อคืนนี้ แกมด้วยกระบอกอันโต และเชือกอีกเส้นหนึ่ง แต่อากาศตอนกลางคืนทำให้เขาง่วงด้วยเหมือนกัน หลังจากที่ได้หนาวหลายครั้ง เขาก็รู้สึกว่ามีเหงาเริ่มหนักขึ้นทุกที เขาสัปหงก แล้วก็หลับไปโดยไมทันจะรู้อะไรเลย รุ่งขึ้นเช้า เขาก็เห็นว่าข้าวฟ่างถูกลักตัดไปอีกมาก ยามารู้สึกละอายใจและกลัวพ่อมาก ครั้งนี้เศรษฐีโกรธมากจริง ๆ พูดว่า "คราวนี้ลูกคนที่สามคงจะนอนหลับไปอีก และคงไม่มีข้าวฟ่างเหลือให้อยู่เฝ้ากันอีกต่อไปแล้วละ"

คืนที่สามเป็นเวรของอีสมาแอลลูกคนสุดท้าย เธอไม่ได้เตรียมอาหารอะไรไปเลย ถึงแม้พี่ ๆ จะเตือนแล้วก็ตาม อีสมาแอลมีวิธีที่จะทำให้ตนเองตื่นอยู่เสมอ เธอจัดแจงเตรียมหากิ่งไม้ที่มีหนามไว้มากมายเอาไปสุม ๆ ไว้แถว ๆ ที่เขาจะนอนตัวอยู่ หนามจะคอยแทงจุมุกเขาทุกครั้งที่เขาเริ่มสัปหงก มันจะทำให้เขาตื่นขึ้น ด้วยวิธีนี้อีสมาแอลก็ไม่ได้นอนหลับเมื่อใกล้เที่ยงคืน เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าดังกุกกัก เสียงนี้เข้ามาใกล้ทุกที ๆ จนที่สุดก็ได้ยินเสียงดังมาจากที่ ๆ ปลุกข้าวฟ่างอยู่ "อา" อีสมาแอลคิด "คราวนี้ละ ฉันได้ตัวเธอละไหน ๆ เชือกอยู่ที่ไหน?" แล้วอีสมาแอลก็ล้วงเชือกออกมาจากกระเป๋ากางเกง ผลักกิ่งไม้ที่มีหนามออกไป แล้วค่อย ๆ ย่องไปที่ปลุกข้าวฟ่าง แต่เมื่อมาถึงเขาก็ต้องล้มตาเบิกกว้าง ใครจะคิดว่ามันจะเป็นอย่างนี้! เพราะชโมยก็คือลูกม้าตัวเล็ก ๆ น่ารักอย่างเหลือเกิน อีสมาแอลตั้งใจมาก โดยเฉพาะเมื่อลูกม้ายอมให้จับแต่โดยดี และยอมเดินตามเข้าคอก

อีสมาแอลยังมีเวลาเหลืออีกมากที่จะกลับไปนอนหลับอย่างสบายใจในห้องของเขา ครั้นถึงวันรุ่งขึ้น พี่ทั้งสองตื่นขึ้นและเตรียมตัวจะลงไปที่สวน พวกเขาเห็นน้องชายนอนหลับสนิทอยู่บนเตียงก็ปลุกให้ตื่นขึ้น แล้วทั้งสองคนก็พูดเขาะเยี้ยและล้อเลียนไปด้วยว่าอีสมาแอลช่างเป็นคนเฝ้าขามที่ต้อะไรอย่างนี้ แม้แต่จะเฝ้าอยู่ที่สวนก็ยังอยู่ไม่ได้ตลอดคืน พี่ทั้งสองนั้นแม้จะไม่เก่งกาจอะไรแต่อย่างน้อยก็ยังอดส่าห้อยู่กันได้ตลอดคืน

"พี่จงเก็บค้ำล้อเลียนไว้ให้ตัวเองเถอะ ตามฉันมาตอนนี้ฉันจะให้ดูเจ้าโจรที่ชโมยข้าวฟ่าง"

ทั้งเศรษฐีและพี่ ๆ ก็ตามเขาไปที่คอกม้า ซึ่งขังลูกม้าที่แสนประหลาดนั้นไว้ ลูกม้ายืนดูเขาด้วยตาอันสุกใสและกลมโต ไม่มีใครรู้หรือบอกได้ว่ามันมาจากไหนและเป็นของใคร มันเป็นลูกม้าที่สวยงามที่สุด ตัวเล็กน่ารัก มีขาเล็กเรียว และมีสีเป็นสีเงินทั้งตัว เศรษฐีตั้งใจเป็นอย่างมาก จึงให้ลูกม้าเป็นรางวัลแก่อีสมาแอล ซึ่ง เขาก็แสนจะมีความสุขกับรางวัลชิ้นนี้และเรียกมันว่า "โจร"

เวลาได้ล้วงเลขไป พี่น้องทั้งสามก็ได้ข่าวเล่าลือว่า มีเจ้าหญิงองค์หนึ่งถูกสาปอยู่ในปราสาท ซึ่งอยู่บนยอดเขาแก้ว แต่ไม่มีใครสามารถจะช่วยเจ้าหญิงได้